

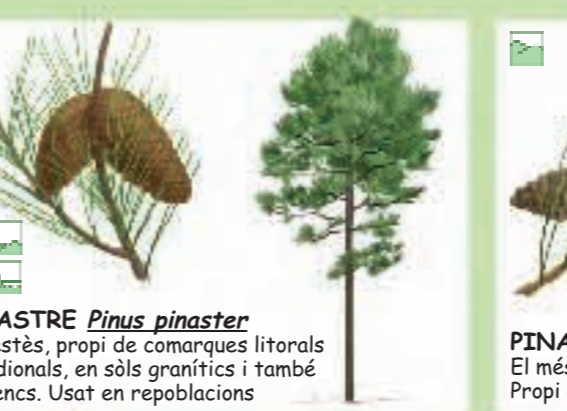

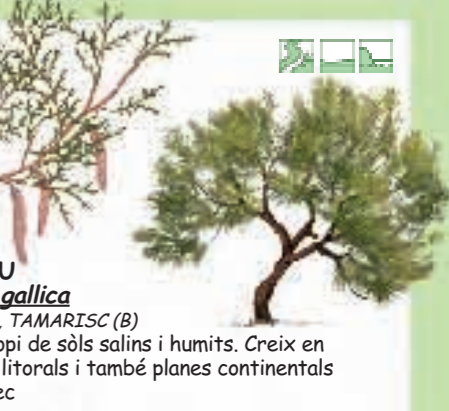

Arbres dels Països Catalans

 <p>AVET <i>Abies alba</i> Creix al Pirineu i cap al sud fins al Montseny. Sovint apareix barrejat amb faig i pi roig</p>	 <p>PI NEGRE <i>Pinus uncinata</i> De forma cònica per resistir la neu, és el pi de l'alta muntanya. Pot viure fins als 2.700 metres d'altitud</p>	 <p>PI ROIG <i>Pinus sylvestris</i> Alt i de tronc rogenc, és el pi de muntanya més abundant</p>	 <p>PI BLANC <i>Pinus halepensis</i> El pi més estès a la muntanya baixa i les zones litorals. Substitueix els alzinars degradats. Molt combustible.</p>	 <p>PINASTRE <i>Pinus pinaster</i> Poc estès, propi de comarques litorals meridionals, en sòls granítics i també sorrencs. Usat en repoblacions</p>	 <p>PINASSA <i>Pinus nigra</i> El més alt. Arriba als 45 m d'alçada. Propi de les muntanyes interiors</p>	 <p>PI PINYER <i>Pinus pinea</i> Procedent de l'est mediterrani i del tot naturalitzat. Forma de para-sol característica. Pinyons comestibles</p>
 <p>SAVINA <i>Juniperus phoenicea</i> <i>SIVINA (B)</i> Arbret d'ambients muntanyencs, sovint secs i rocósos, resisteix l'aridesa i el vent fort</p>	 <p>TEIX <i>Taxus baccata</i> Estès, però mai abundant, creix a torrenteres i al peu dels penyals. El seu fruit és tòxic</p>	 <p>LLEDONER <i>Celtis australis</i> Arbre esvelt de fruits comestibles. Apareix plantat a indrets habitats i també creix espontàniament en racons humits</p>	 <p>OM <i>Ulmus minor</i> Creix aïlladament o formant bosquines a racons humits, vora recs i barrancs. Molt afectat per la grafiosi, una malaltia causada per un fong</p>	 <p>OMA <i>Ulmus glabra</i> Substitueix l'om a la muntanya mitjana humida. Com l'om, el fullam era usat com a farratge, per això n'hi ha de rabassuts</p>	 <p>GRÈVOL <i>Ilex aquifolium</i> Mai gaire alt i tot sovint arbustiu, creix als boscos humits. Els seus fruits, que apareixen a l'hivern, són aliment per a la fauna</p>	 <p>TAMARIU <i>Tamarix gallica</i> <i>TAMARELL, TAMARISC (B)</i> Arbret propi de sòls salins i humits. Creix en aiguamolls litorals i també planes continentals de clima sec</p>
 <p>FAIG <i>Fagus sylvatica</i> El gran arbre planifoli de les muntanyes humides. Apareix fins als Ports de Beseit. Al novembre el fullam esdevé de colors torrats encesos</p>	 <p>ROURE MARTINENC <i>Quercus pubescens / humilis</i> La seva fulla, pilosa al revers, roman seca a l'arbre tot l'hivern i cau just abans del rebrot. Típic de la meitat nord del Principat</p>	 <p>ROURE PÈNOL <i>Quercus robur</i> De fulles grosses i glabres, amb pecioll curt. Propi de muntanyes humides, a la Val d'Aran i al Pirineu oriental</p>	 <p>ROURE DE FULLA GRAN <i>Quercus petraea</i> Es distingeix del roure martinenc per les fulles ben glabres. El substitueix als vessants pirinencs de sòl àcid i a la part nord de les serres del migjorn català</p>	 <p>ROURE DE FULLA PETITA O ROURE VALENCIÀ <i>Quercus faginea</i> De fulla petita i pilosa, que no cau fins acabat l'hivern. Típic del País Valencià, tot i que també es troba al Principat</p>	 <p>ALZINA / CARRASCA (<i>Quercus ilex</i>) <i>(Q. ilex ssp. rotundifolia)</i> Característic de les muntanyes mediterrànies. Forma densos boscos. A zones continentals hi ha l'alzina carrasca, més menuda</p>	 <p>ALZINA SURERA <i>Quercus suber</i> <i>SURO (C)</i> Alzina de capçada poc densa. La seva escorça gruixuda i resistent al foc és el suro, que es pot extreure i recreix</p>
 <p>VERN <i>Alnus glutinosa</i> De fulla lluent i arrodonida. Típic d'indrets humits i sobretot vora de rius. El trobem des del Pirineu fins al delta de l'Ebre</p>	 <p>BEDOLL <i>Betula pendula</i> De muntanyes humides, aprofitada clarianes i vores de forests, i recolonitza sòls pobres i boscos talats. Escorça blanca característica</p>	 <p>AVELLANER <i>Corylus avellana</i> Arbret de port arbustiu amb nombrosos tanyes que creixen de la mateixa soca. Creix a llocs humits. També conreat</p>	 <p>TELL DE FULLA GROSSA <i>Tilia platyphyllos</i> Anomenat també til·ler, creix de manera aïllada a boscos caducifolis mixtos. Arriba fins al Penyalgosa</p>	 <p>POLLANCRE <i>Populus nigra</i> <i>POLL (B) XOP (V)</i> Pot arribar a ser molt alt. Creix de manera espontània prop de rius i barrancs. Es planta a les vores de camps i es conrea per a fusta</p>	 <p>ÀLBER <i>Populus alba</i> <i>AUBE, CLOP BLANC (B) ARBRE BLANC (C)</i> Les fulles són molt clares al revers, i el tronc dels arbres joves és ben blanc. Propi de les vores de rius, rieres i camps</p>	 <p>TRÈMOL <i>Populus tremula</i> Propi de boscos poc densos de les muntanyes humides catalanes. El pecioll comprimit lateralment fa que el fullam tremoli fàcilment, d'aquí el nom</p>
 <p>SARÇA <i>Salix elaeagnos</i> De port arbustiu i nombrosos tanyes a cada soca, té fulles llargues i estretes. Creix vora rius i torrenteres</p>	 <p>GATELL <i>Salix atrocinerea</i> Arbret de fulles lanceolades, comú a vores de torrents i rierols, des del Pirineu fins al País Valencià</p>	 <p>GATSAULE <i>Salix caprea</i> De mida mitjana i fulles més amples que els altres salzes, creix a clarianes i ambients oberts de l'estatge muntà i subalpí</p>	 <p>SALZE <i>Salix alba</i> <i>SAULE (C)</i> De fulla de revers blanquinós, pot assolir mides importants. Viu prop de rius i en espais humits i també vores de camps</p>	 <p>MOIXERA DE GUILLA <i>Sorbus aucuparia</i> De fusta dura i port elevat, creix als boscos subalpins pirinencs, que fa espurnejar de groc a la tardor</p>	 <p>MOIXERA <i>Sorbus aria</i> Es fa als boscos caducifolis de faigs i roures, a les muntanyes humides i calcàries de tots els Països Catalans, si bé escassament al País Valencià i Mallorca</p>	
 <p>AURÓ BLANC <i>Acer campestre</i> Es fa dins de fagedes, rouredes i altres boscos caducifolis. Com els altres aurons, el seu fullam esdevé de color roig encès a la tardor</p>	 <p>AURÓ NEGRE <i>Acer monspessulanum</i> Apareix en boscos caducifolis humits. La variant <i>granatense</i> creix en racons frescos com ara barrancs rocósos. També, com a relict, es troba a la serra de Tramuntana, a Mallorca</p>	 <p>BLADA <i>Acer opalus</i> <i>ROTABOC (B)</i> Apareix en boscos caducifolis humits. La variant <i>granatense</i> creix en racons frescos com ara barrancs rocósos. També, com a relict, es troba a la serra de Tramuntana, a Mallorca</p>	 <p>FREIXE DE FULLA GRAN <i>Fraxinus excelsior</i> De fulla i port més grans que el freixe de fulla petita. Creix en boscos de la Catalunya humida. Forma de vegades freixenedes</p>	 <p>FREIXE DE FULLA PETITA <i>Fraxinus angustifolia</i> Típic de les zones humides, vores de rius i recs des de la plana fins al medi muntà, en indrets ni massa secs ni massa freds</p>	 <p>ULLASTRE <i>Olea europaea</i> <i>UASTRE (B)</i> Creix de manera espontània a les comarques litorals, com a arbust de gran port. La forma domesticada és l'olivera</p>	